

„Komu sa posmieva vlastný priateľ ako mne, bude vzývať Boha a vyslyší ho.“ Len čo slabá myseľ zachytí záblesk ľudského uznania za dobré skutky, často sa uchyluje k vonkajším radostiam; potláča svoje vnútorné túžby a so záľubou sa bez zábran rozplýva v tom, čo počuje zvonka. Takže má väčšiu radosť z toho, že ju nazývajú blahoslavenou, ako z toho, že sa takou môže stať. A keďže dychtí po slovách chvály, vzdáva sa toho, čím začala byť. A práve tým sa odtŕha od Boha, čím si mala zaslúžiť Božiu pochvalu.

Niekedy sa však duch trvalé usiluje o správne konanie, a predsa je terčom ľudského posmechu. Koná obdivuhodné veci a žne opovrhnutie. Ale chvály by ho mohli viesť von, no zahnaný potupami vracia sa k sebe. A tým viac sa vnútorne upevňuje v Bohu, čím menej nachádza vonku to, v čom by spočinul. Celá nádej sa potom upína na Stvoriteľa a uprostred posmešných urážok dovoľáva sa jedine vnútorného svedka. Duch utrápeného je tým bližšie k Bohu, čím menej mu záleží na ľudskej milosti a priazni. Priamo sa ponára do modlitby a pod vonkajším tlakom je čoraz čistejší a schopnejší prenikať dovnútra.

Výstižne sa teda hovorí: „Komu sa posmieva vlastný priateľ ako mne, bude vzývať Boha a vyslyší ho,“ lebo keď zlí vyčítajú niečo myslí dobrých, ukazujú, akého svedka hľadajú pre svoje skutky. A keď sa skrúšená myseľ ozbrojí modlitbami, vnútri dosiahne také vyslyšanie zhora, ako sa navonok oslobodí od ľudskej chvály.

Treba si všimnúť, ako prezieravo je tu vložené „ako mne“, lebo sú aj takí, čo okusujú ľudský výsmech, a vyslyšanie v Božích ušiach nenájdu. Lebo keď si výsmech zavinia, potom z výsmechu nevzniká nijaká záslužná čnosť.

„Veď jednoduchosť spravodlivého je na posmech.“ Múdrost' tohto sveta je: maskovať srdce úskokmi, zastierať zmysel slovami, falošné vydávať za pravé a pravé označovať za falošné. Naproti tomu múdrost' spravodlivých je: nič navonok nepredstierať, slovami odkrývať zmysel, milovať pravdu takú, aká je, chrániť sa lži, nezištne konať dobro, zlo radšej znášať ako robiť, nehľadať nijakú pomstu za krivdu, potupu pre pravdu pokladať za zisk. Ale táto jednoduchosť spravodlivých je na posmech, veď múdri tohto sveta považujú čnosť čistoty za hlúposť. Lebo všetko, čo sa koná nevinne, bez akejkoľvek pochybnosti pokladajú za pochabosť. A všetko, čo

Múdrosť Božia a múdrosť sveta (sv. Gregor Veľký)

Napísal Balek Robert
Piatok, 28 Máj 2010 13:42

na nejakom skutku pravda schvaľuje, znie telesnej múdrosti bláznivo.

Z Mravoučných komentárov svätého pápeža Gregora Veľkého ku Knihe Jób
(Lib. 10, 47-48: PL 75, 946-947)